

”Hvis man ikke har et par gummistøvler, som man bruger, så har man ikke et godt liv i min optik”

Af: Joakim Søgaard Sørensen,

Journaliststuderende, SDU

joaso20@student.sdu.dk

Hans Rytter er garvet ringmærker, og Keldsnor Fuglestation ved Gulstav mose på Sydlangeland er et af de steder han oftest ringmærker fugle, cirka 3.000 om året. Alle ringmærkere i Danmark er frivillige, men med licens. Rytter er derfor drevet af hans passion for fugle og ikke mindst for naturen. Og den bliver der mindre af, for som Rytter siger ”Naturen taber jo hver eneste gang, der skal bygges et eller andet”.

De sorte gummistøvler vader gennem det lange græs med målrettede skridt. Det er en fugtig mandag morgen, og disen har lagt sig som et hvidt ryatæppe over det bakkede landskab.

Fuglene er vågne, og overalt synger de i munden på hinanden. Fra den anden side af klinten danner Østersøen baggrundskor for fuglene, og de vilde heste travler frit og uforstyrret rundt. Området ved Gulstav mose er desværre en sjælden naturplet i Danmark ifølge Rytter.

Befolkningstallet er femdoblet i Danmark de sidste 200 år, hvilket har medført udvidelser af byer, infrastruktur og landbrug, og arealerne er blevet taget fra

naturen. Vandløb og vådområder drænes, kornmarker erstatter græsarealer og naturområder brydes af asfalterede veje.

”Det er herinde”. Rytter svinger benene over et stødhegn, der er udstyret med et hvidt gummirør som eneste indikation for stien ind i krattet. Han fortsætter igennem en snæver passage blandt de mange buske og træer, indtil krattet åbner sig, og et højt men aflangt net er foldet ud og fyldt med små fugle.

”Nu skal du bare se, hvad vi har her”, siger Rytter entusiastisk og fortsætter:

”Det er en Dompap, og den er ringmærket i forvejen, så det er en aflæsning”.

Han skriver bogstavs og talkombinationer ned i sin lille sorte notesbog, det er serienummeret på den lille aluminiumsring, som Dompappen har om benet. Han tilføjer kønnet og alderen på fuglen, og senere skriver han det ind på computeren. Ringmærkernes data er en vigtig del af naturovervågningen, og den hjælper os med at klarlægge biodiversiteten, levevilkår og levesteder.

Rytter løsner forsigtigt en Bogfinke fra nettet og holder den, som det mest naturlige, i sin hånd. Bogfinken hverken skræpper eller basker med vingerne. Rytter klikker ubesværet aluminiumsringen på bogfinkens ben.

Han forklarer imens:

”Det er et faktum, at vi har mistet 50 % af vores fugle i det åbne landskab i de sidste 40 år”

Rytter holder et par sekunders pause, før han tilføjer:

”Alle snakker klima nu til dags, og det jo godt nok, men vi har en krise der er mindst lige så stor, og det er altså biodiversiteten”.

Han mener, at det er vores forvaltning af naturen, der har størst indflydelse på biodiversiteten. Og selvom han godt ved, 'at vi ikke kan lave alting om til et

frilandsmuseum', så håber han på, at der kan komme en bedre balance i vores kontrol af naturen.

"Der er jo ikke plads til naturen. Der er ikke noget sted heromkring, hvor der bliver dyrket noget, uden det bliver kontrolleret".

Kilde

Hans Rytter

Gruppeleder

Ringmærkergruppen-Fyn.

+45 23 34 86 36